

Gratis ebook naar keuze tijdens de Tour de France 2011

Wie tijdens de Tour de France 2011 (2 tot 24 juli) dit ebook koopt, krijgt gratis een 2e ebook naar keuze uit het fonds van Uitgeverij de Rode Kamer. Doe als volgt.

Surf naar <http://tinyurl.com/6kv3znr> en kies een boek. Mail de door u gekozen titel naar info@rodekamer.nl en voeg daarbij uw aankoopbewijs van *De vlucht* van Ep Meijer. Het gevraagde ebook wordt u dan per omgaande toegezonden.

1. Kilometer 20.4

‘Wat ben je aan het doen?!’ blaft de ploegleider vanuit de auto.

Mijn rechervoet jeukt. Nou ja, niet mijn hele voet. Een klein plekje. Een vierkante millimeter, op zijn hoogst, maar in mijn hersenen wordt het commando gegeven dat ik er dringend aandacht aan moet besteden. Alsof ik niets anders te doen heb. Vast een muggenbult, vermoed ik. Het was zo warm vannacht dat ik in mijn slaap waarschijnlijk een been onder het laken uit heb gestoken. Smakelijk eten, dacht een insect van nog geen nanogram en tastte toe. Om te voorkomen dat zijn angel bleef steken, injecteerde hij een minieme hoeveelheid verdovende vloeistof in mijn huid. Het jeukt zo erg dat ik even overweeg om te stoppen. Dat zou nog eens wat zijn. *Live*, voor het oog van de camera’s mijn fiets aan de kant zetten, mijn rechterschoen uittrekken en doodgemoedereerd gaan zitten krabben. Nee, denk ik, doorstoempen, wat er ook gebeurt. Ik heb een missie, laten we dat vooral niet vergeten.

‘Wat denk je verdomme dat je aan het doen bent?!’ herhaalt de ploegleider.

‘Dat zie je toch?’ mompel ik voor me uit, rits mijn shirt open en schakel een tandje bij. Rechts perst zich een waterval door een kloof, maar het geluid wordt gesmoord door een helikopter die links van me in de kloof hangt, zo dichtbij dat ik het gezicht van de cameraman kan zien. Hij tuurt geconcentreerd door de lens. Geen idee wat hij filmt. Misschien de namen die op het asfalt zijn gekalkt. De mijne staat er niet bij. Natuurlijk niet. Niemand houdt rekening met waterdragers, hoe indrukwekkend hun staat van dienst ook is.

‘*Sommet* 18 km,’ staat er op een bordje langs de weg. De benen voelen goed, zoals ik gehoopt had. Ik ben van plan om mijn binnenblad schoon te houden, die hele 18 kilometer naar de top van de *Lautaret* lang. Intussen wil ik mezelf volproppen met voedsel, al dan niet vloeibaar, zodat ik straks in de afdaling de handen vrij heb om tijd te winnen. Via mijn rechterelleboog monster ik het achterland. Er komt geen versterking. Het peloton fietst als een bontgekleurde muur omhoog, de handen losjes op het stuur, zo’n

meter of twee-, driehonderd achter me. Niemand is zo gek om er met deze hitte al op de eerste col tussenuit te piepen. De *Tour* is trouwens al beslist. Als er niets geks gebeurt, fietst Pedroso in het geel naar Parijs. Na de tijdrit en de eerste twee Alpenritten staat de nummer 2 in het algemeen klassement op bijna 3 kwartier. Wat hij kan, kan ik ook.

‘Je moet knechten voor Ozano,’ buldert de ploegleider, ‘laat je terugzakken, nu!’

Nog geen haar op mijn hoofd, denk ik en ga op de pedalen staan. Even versnellen, volle bak, net als zojuist toen ik het peloton verliet en van alles naar mijn hoofd kreeg.

‘Uitslover!’ in minstens vier talen. Stelletje acteurs, denk ik.

‘Oempf, oempf, oempf,’ komt er uit mijn keel. Laura, denk ik, zou ze voor de buis zitten? Cathy dan? Focus, Van Aert. Geen spoor van verzuring. Ik ga weer op het zadel zitten en stamp, stem mijn ademhaling af op mijn beenritme. Het zweet gutst me al van het hoofd, maar mijn hartslag zit rond de 170, zie ik op de computer. *Plenty reserve. Just like the doctor ordered.*

2. Knechtenwerk

Kilometers maken, dat is waarom het leven van een wielprof draait. Op een winterochtend sloot ik me aan bij de leden van de plaatselijke wielclub. Een paar oudprofs, beloften, recreanten, van alles wat eigenlijk. Soms met zijn tienen, soms met meer. Gewoon fietsen, *en groupe*, om de beurt aan kop sleuren, ik nog het meest, 40 aan het uur, het liefste nog sneller. Wie het niet bij kon houden, was de rest een rondje schuldig in ons stamcafé.

Die morgen liep het land naadloos over in de lucht. Alles was even grijs en onze tubes zongen over het asfalt. Ik zat te pitten, mijn voorwiel raakte het achterwiel van een voorganger en eer ik het in de gaten had sloeg ik over de kop een sloot in, rechts van de weg. Er lag een zilveren laagje ijs op het water, registreerde ik nog, vlak voor de klap. Een fontein als van glas, in een flits. Het volgende moment: de sensatie van koud. Geen pijn. Ik voelde met mijn vingers. Goddank, mijn sleutelbenen waren nog heel. Ik was drijfnat, verder niets. De bende kneep in de remmen, maar ik wuifde mijn maten verder. Terug naar huis was het devies. Voor alles geen verkoudheid oplopen, want dan had ik weken voor niets getraind.

Er stond zo’n typische leasebak voor de deur, een *Ford Mondeo*, geloof ik, maar ik sloeg er geen acht op. Ik kon slechts aan een warme douche denken, parkeerde mijn fiets in de garage en kwam via de bijkeuken de woonkamer binnen. Vreemd, Cathy was er niet. Misschien was ze even boodschappen doen, dacht ik nog.

De trap naar boven nam ik met twee treden tegelijk. Vervolgens ging ik de slaapkamer binnen, want dat was de snelste weg naar de badkamer.

Mijn adem stakte me in de keel. Het mysterie van de verdwenen voormalige rondemiss van het criterium van Boxmeer was opgelost. Ze lag naakt op het bed, tussen haar gespreide benen het hoofd van een eveneens ongeklede man, de bestuurder van de leasebak natuurlijk. Overal op het hoogpolige tapijt lagen kledingstukken, waaronder een herenkostuum en een Mickey Mouse-stropdas, viel me op. Ook dat nog, een pakman.

'*Shit!*' vloekte Cathy toen ze me zag en duwde het hoofd van de man weg.

Daar stond ik dan, met mijn afgetrainde, natte lijf. Het dampte alsof het in brand stond.

'Je houdt niet eens van beffen,' stelde ik verbouwereerd vast. Iets anders wilde me niet te binnen schieten.

De man draaide zich naar me om. 'Wel als ik het doe,' grijnsde hij.

Goed, die grijns sloeg ik dus grondig van zijn smoelwerk. Nog een geluk dat ik mijn wielerhandschoentjes aan had. Anders had ik mijn knokkels wellicht beschadigd. Daarna sleurde ik hem en mijn vrouw naakt de straat op. Ik verkouden? Dan zij ook.

Om een lang verhaal kort te maken, dat werd scheiden en aangezien we in gemeenschap van goederen waren getrouwd, kwam me dat duur te staan. Het huis moest verkocht en voortaan woonde ik dankzij de alimentatie die maandelijks automatisch afgeschreven werd, in een armetierig pension, met reproducties van visserijtaferelen aan de muren en waar alles naar zware shag rook.

'Waarom?' vroeg ik aan Cathy, na één van de bezoeken aan een advocaat. Uit haar antwoord maakte ik op dat haar ontrouw te maken had met mijn status in het peloton.

'Wat is er mis met knechtenwerk?'

'Niets,' zuchtte ze, 'je bent 37, Stefan. Hoe moet het straks als je geen contract meer krijgt?'

Daar had ik eerlijk gezegd nooit lang bij stilgestaan. Ik was een meesterknecht, de ploeg kon niet zonder me. Maar Cathy had natuurlijk ergens wel gelijk. Ik werd er niet jonger op en fietsen op souplesse was er al een jaar of vijf niet meer bij en dan lieg ik ook nog. Ik trainde me te pletter. Toch leek het net alsof die jonkies ieder jaar harder gingen koersen.

3. Hondenweer

Tijdens *Milaan - San Remo* regende het pijpenstelen. Het was zo erg dat de televisiekijkers niets te zien kregen, want alleen de vaste camera's deden het nog. Dat was maar goed ook, want op die dag gebeurde het voor het eerst.

Ik zat mee in een vroege ontsnapping. Ik hoefde geen trap op kop te doen, want ik reed voor Johan, onze sprinter. Mijn medevluchters wisten dat. Toch bleven ze me bij tijd en wijle uitschelden, ook Tomas, de Sloveen die ik vorig jaar nogal eens uit de wind gehouden had. Hij had nog geen deuk in een pakje boter gesprint en reed nu voor een Italiaanse B-ploeg die slechts op een *wild card* deel mocht nemen.

'*Voele wiltjeszoeker!*' siste hij, telkens als ik zijn wiel zocht. Zijn Nederlands was er niet bepaald op vooruit gegaan sinds ik hem voor het laatst gesproken had.

'Kijk naar je eige!' schreeuwde ik hem dan toe, maar ik denk niet dat hij het begreep. Alsof hij trouwens niet wist wat linkeballen was. Ik vertrouwde hem voor geen cent.

Er waren nog ruim 60 kilometer te gaan en we hadden bijna 7 minuten voorsprong over van wat meer dan een half uur was geweest. Volgens een oude wielwet kan een peloton op drift 1 minuut per 10 kilometer goed maken. Maar dat is op vlakke wegen. Wij hadden de *Cipressa* en de *Poggio* nog voor de boeg en we waren al vanuit het begin weg. De kopgroep had er al ruim 200 kilometer erop zitten. Normaal gingen we er met boter en suiker aan, op zijn laatst op de *Poggio*, want daar kon je zo geparkeerd komen te staan. Toch gaf ik mezelf een kans. Ik kwam redelijk bergop. Bovendien waren de afdalingen met droog weer al levensgevaarlijk en had ik mijn benen kunnen sparen. Als we na de *Cipressa* nog meer dan 4 minuten hadden, ging ik ervoor, want ik kon dalen als een kogel. Afgezien van mijn optimisme leek er niets aan de hand. Ja, we hadden onze regenjacks aan. Het leek werkelijk alsof de hemel zich omkeerde, zulk hondenweer was het. Nauwelijks herkenbaar waren we en het zicht bedroeg niet meer dan een meter of vijftig. Haast geen toeschouwers langs de weg. De motoragent die voor ons uit reed, was een vlek. Zo ongeveer ziet het er voor een walvis onder water uit, dacht ik nog. Zoals gezegd, er waren geen getuigen bij.

Met nog een kilometer of tien naar de *Cipressa* verzaakt Tomas. In steenkolenitaliaans verontschuldigt hij zich bij de andere twee. '*Kaput,*' zegt hij tegen mij en nestelt zich in mijn wiel. Nu moeten Rossato en Poli het met zijn tweeën doen, denk ik. Jammer, scheelt toch weer in voorsprong. 6 minuut 20 hebben we nog. Het zou genoeg moeten zijn, denk ik. Wel verdorie, ik ga *La Primavera* winnen! Wat zal Cathy opkijken. Spijt hebben als haren op haar hoofd.

Een kilometer later demarreert Tomas achter mijn rug vandaan. En hoe. Hij lijkt wel een TGV. Heb ik me toch laten verrassen.

'Klootzak!' roep ik en heb de achtervolging al ingezet, met de ketting op de 11. Tjonge, wat doet dat zeer. Poli springt vloekend met me mee, Rossato laat het lopen.

'46.8,' lees ik op de computer op mijn stuur. Harder gaat niet met dit weer, echt niet. Toch rijdt de Sloveen zienderogen bij me weg. Ik maak een gebaar met mijn rechterelleboog. 'Overnemen!' schreeuw ik in het Italiaans tegen de wind.

Ik hoor alleen Poli's amechtige hijgen achter me. Ik pers de tanden op elkaar. Nog even dan. '46.9, 47.0, 47.1.' Er bestaat niets anders dan 47 kilometer per uur volhouden, 46.9 mag ook. Zo hard kan niemand fietsen, zeker Tomas Schenckler niet, want hij kon vorig seizoen mijn wiel soms niet eens houden. Mijn benen protesteren en ik krijg niet genoeg lucht, maar ik ga door, minutenlang. Ik weet niet eens meer hoe ik heet nu. Gewoon dieper gaan. En nog dieper. Stoppen met nadenken. Graven, in mezelf, naar geheime energievoorraden, doosjes die alleen ik weet te openen, doosjes waarin weer andere doosjes met een code zitten. Mijn hartslag zit op 210, zie ik.

Dit is onmogelijk. Ik kom geen meter dichterbij. Tomas is zelfs uit het zicht verdwenen.

'10 seconden,' tettert de ploegleider die naast me opgedoken is, 'hij heeft 10 seconden! Ga hem halen, Godverdomme!'

Waarom toch denken ploegleiders dat ze altijd moeten schelden? Ze zijn nota bene zelf vaak renner geweest. Ze hebben aan den lijve ondervonden dat het irritant is als er iemand aan je kop zeurt, terwijl je op zoek bent naar de codes voor die doosjes. Waarom mag je ze niet vinden, is het ze daarom te doen? Ze willen je boos maken, zodat je onderbewuste krachten vrij maakt.

Nog eens de elleboog. Er gebeurt niets. Ik zwenk opzij. Ook Poli is nergens te bekennen. Dit is zinloos, denk ik, misschien pak ik hem op de *Cipressa* terug.

No way, José. Tomas Schenckler was echt weg. Hij won de *Primavera* met anderhalve minuut voorsprong op de nummer twee. Johan sprintte naar een verdienstelijke zevende plaats. Ik eindigde als 56e en voorlaatste, want op de *Poggio* kwam ik inderdaad geparkeerd te staan en het peloton, wat daar nog van over was tenminste, denderde me als een goederentrein voorbij.

Dwars door Vlaanderen. Zelfde verhaal, met dit verschil dat het sneeuwde zoals in een kerstfilm uit Hollywood. Zelfs de meteorologen waren verrast. Weer kwam alleen de finish in beeld en zag niemand wat er onderweg gebeurd was. Opnieuw zat ik in een kopgroep en opnieuw werd ik er in de

finale als een recreant af gereden door een renner die vorig seizoen nog anoniem rondgekoerst had. De wonderen waren de wereld nog niet uit.

Ik had zo mijn vermoedens over wat er in het spel was. Jazeker, de apotheker! Toch werden de beide renners na afloop bij de dopingcontrole niet positief bevonden, ondanks de ellenlange lijst waarop tegenwoordig getest werd. Je keek wel link uit als je vandaag de dag als renner uit de snoepkot bietste. Naar een dokter gaan was al genoeg om je aan de schandpaal te nagelen. Voor je het wist, stond je op straat en kon je bedelen om een contract bij een B-ploeg. Desondanks: Tomas Schenckler die mij uit het wiel reed? Mijn tante op een houtvlot. Er moest iets nieuws op de markt zijn.

4. Zwijgplicht

De wielwereld is een kruising tussen de maffia en een openluchtmuseum. Toeschouwers kunnen er vrij rondkijken, dag en nacht staan er camera's op ons gericht en journalisten mogen ons het hemd van het lijf vragen. Tot op zekere hoogte zijn de renners zelfs publiek bezit, want altijd zijn we tot het geven van een handtekening of een vriendelijk praatje met toeschouwers bereid. Maar nooit zult u, tenzij u heel goed kunt liplezen, weten wat er in de schoot van het peloton besproken wordt. Zelfs de ploegleiders zijn niet in alle gevallen op de hoogte. Maar omdat de meesten van hen oud-renner zijn, weten ze dat tenminste van zichzelf, beseffen ze dat er iets verzwegen wordt en houden ze daar vervolgens hun mond over, zoals het hoort.

Kort en goed, er deden geruchten de ronde over een Waalse veearts die zijn fortuin had gemaakt met paarden, in de drafspor. Naar verluidt had hij een methode gevonden om tot 110 procent te kunnen gaan, versnellen als dat eigenlijk niet meer mogelijk was, net dat extra hebben waarvan iedere wielrenner droomt. De succesformule had iets met genetische manipulatie te maken, als ik het goed begreep, en het was onmogelijk om op te sporen, nu niet en in de toekomst niet. Eeuwige roem op doktersrecept.

Er bestaat een zwijgplicht in het peloton, maar omdat het onderling net een dorp is, hadden de renners al gauw door hoe het zat met de verrassende overwinningen in het voorseizoen. Niemand haalde zich echter in het hoofd om de mogelijke zondaars aan te geven, niemand sprak hen er rechtstreeks op aan. Maar men liet het wel merken. Kleine dingetjes. Anonieme kwakjes, volle bidons die voor hun ogen zogenaamd per ongeluk in de berm werden gegooid. Alsof degenen die dat deden altijd zo onschuldig als een pas geboren lam waren. Hij die zonder zonde is, werpe de eerste de steen. De *bottom line*: zolang je zo slim was om niet gesnapt

te worden, heeft een peloton een slecht geheugen. Als je wint, heb je vrienden, ook al zullen sommigen van ons nooit in het openbaar voor die vriendschap uit komen, al zet je een mes op hun keel.

Juist toen ik van plan was de Waalse veearts te googlen, bleek hij me voor te zijn. Ik weet nog goed dat het maar weinig had gescheeld of ik had het bericht naar de prullenbak verwezen. Toeval bestaat niet? 'Het wondermiddel zit tussen de oren,' luidde de titel. O, dacht ik, Viagra. Reeds was de muis onderweg naar de button 'verwijderen'. Iets, ik weet nog steeds niet wat, liet me het bericht alsnog openen.

'Beste Stefan,' las ik, 'toverdrank voor de geest, de ultieme, nooit en te nimmer te controleren doping? Misschien. En dan nog slechts ten bate van een enkeling. Ik heb u uitgezocht uit honderden. Het is van de grootste importantie dat we elkaar treffen.'

Mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Waarom niet, wat kon me gebeuren? In het diepste geheim toog ik naar die wonderdokter in Luik, net voor het *Critérium International*. Geen wereldreis, want ik woonde in Limburg. De afspraak was per e-mail tot stand gekomen, want ik wist wel beter dan de telefoon daarvoor te gebruiken. Voor de zekerheid klikte ik alle correspondentie met Lejeune naar de prullenbak en leegde die. De bloedhonden van de dopingjacht deinsden voor niets terug. 's Ochtends had ik trouwens nog 100 kilometer solo getraind met een gemiddelde van 40.2 kilometer per uur. Een gedeelte van de route ging over een dijk langs de Maas met de wind pal tegen. Ik was in vorm aan het komen. Vooralsnog, nam ik me voor, ging ik alleen naar de dokter omdat ik wilde weten wat er aan de hand was.

5. Kilometer 37.0

Na de top van de *Lautaret* gaat het linksaf. Nu begint het gedonder. De *Galibier*, het dak van de *Tour*. 600 meter hoogteverschil in 8,5 kilometer. Een kleine 25 minuten klimmen, als ik goed ben. Boven de boomgrens. Geen schaduw om naar toe te fietsen. De volgende bocht is de finish, telkens weer. Een knik in de weg volstaat als mikpunt. Ik schakel naar het binnenblad en dans de eerste paar honderd meter omhoog. Kom maar op, klotenberg! Om me heen veel vaalgroen, waarin rotspartijen als zweren tevoorschijn barsten. Op het wegdek een woud van namen. 'Ulli,' lees ik, 'Troy'. Het is niet alleen steiler dan net, ook lijkt het asfalt ineens melaats. Haastig, met inmiddels smeltend asfalt gerepareerde gaten in de weg. Logisch, tot in het voorjaar ligt hier sneeuw. De lucht wordt met iedere

meter ijler. Mijn hartslag schiet omhoog, zie ik op de computer. Bijna op mijn maximum. Ik moet wat over zien te houden. Het is nog ver.

‘Ontspan je,’ denk ik en ga weer op het zadel zitten. Ik heb nog één tandrad over, achter. Ik heb het wel zwaar, maar geef toe, eigenlijk heb ik nog nooit zo gemakkelijk omhoog gereden. Links de rotswand, rechts een haag van campers. Mensen met vlaggen. Sommigen gooien water over me heen, een enkeling rent met me mee.

‘Lazer op!’ schreeuw ik. Het helpt niet. Volgens mij willen die gekken vooral op tv komen. Misschien hoort dat ook erbij, bedenk ik. De code van het ultieme doosje vinden, zo boos worden dat je de kracht hebt om de koninginnerit van de *Tour* solo te winnen.

Haarspeldbocht, even aanzetten. Alles is hetzelfde. Alleen staan de campers nu ineens links. Op de achtergrond snoepen helikopters van de eeuwige sneeuw die als toefjes slagroom op de bergtoppen ligt. De weg is een trechter met opdringerige toeschouwers. Ik krijg een beuk op mijn rug en verlang naar de afdaling. Het heeft iets van een spitsroedenloop zo. Ik stuur maar rechtdoor, kijk zo min mogelijk naar boven. Hopelijk gaan ze vanzelf aan de kant. Auto's en motoren claxonneren, mensen schreeuwen hun keel schor, de koersdirecteur blaft aanwijzingen. En dan mijn hijgen nog en mijn hart dat in mijn slapen bonkt. De helikopters mixen het geheel tot een tornado van geluid. Vanaf het puntje van mijn neus vallen gestaag zweetdruppels op het wegdek. Waarom gaat het zo traag? Ik heb het parcours een paar weken geleden verkend. In mijn herinnering duurde het veel korter. Hé, ik hoor een groepje mensen mijn naam scanderen, wat leuk! Ik laat ze mijn gebalde rechtervuist zien. Niemand die mij dit afneemt.

‘Plotsky komt eraan,’ waarschuwt de ploegleider me, met nog ongeveer 2 kilometer naar de top. Het meeste van de *Galibier* zit erop, maar het ergste komt nog: stukken van 14 procent. ‘Wacht op hem. Dan heb je hulp, straks na de *Télégraphe*.’

Kijk aan, dat klinkt optimistischer dan straks, toen hij nog vond dat ik me terug moest laten zakken. Raymond denkt dat ik over 40 kilometer nog steeds op kop lig. Ik ben niet langer de enige die erin gelooft. Plotsky, vraag ik me af, die jongen van *ACM*? Als ik het niet dacht: daar komen de Russen, want er staat nog een rekening open. Plotsky is geen klimmer, bij mijn weten. Zo op het oog wil hij net als ik op avontuur. Gelukkig weet ik iets dat hij niet weet: Plotsky is een prutser in Russische dienst. In een bocht beneden me meen ik inderdaad een blauw shirt te zien naderen. Veel lager in het dal kruipt het peloton als een giftig kikkervisje omhoog. Dertig man, hooguit. Er zijn er al 140 van af gewapperd. Er wordt dus serieus gekoerst. Ik heb slechts 2 minuut 50 voorsprong. Bij lange na niet zoveel als ik had gehoopt. Wachten? Ammenooitniet, denk ik. Dit werk moet ik alleen verrichten. Als Plotsky tot op 15 seconden genaderd is, geef ik gas. Hij zit nu te sterven op zijn fiets, terwijl ik omhoog vlieg. Zoals verwacht

loopt mijn voorsprong snel weer op en ook op het peloton win ik terrein. Het zit er nog steeds in dat ik vandaag geschiedenis ga schrijven.